

vilde der være adskillig Grund til at drage et og andet Spørgsmaal frem til Forhandling ved denne Lejlighed, maaske ogsaa til at gøre Lovforslaget til Genstand for en, i hvert Fald kortere, Udvalgsbehandling. Da det imidlertid kun kan betragtes som en Lov, der skal gælde indtil videre, skal jeg for mit Vedkommende hverken drage nye Spørgsmaal frem eller kræve Udvalgsbehandling. Jeg tror ikke, at det Beløb, der her nævnes som Maksimum, er for højt, tværtimod er der Sandsynlighed for, at man i hvert Fald adskillige Steder vil faa vanskeligt ved at faa det til at strække til, og jeg kunde egentlig have ønsket, at man i Stedet for at fastsætte et Maksimum havde givet Skoleraadene Frihed med Hensyn til, hvor stort et Beløb de fandt det nødvendigt at udskrive. Men heller ikke dette Spørgsmaal skal jeg under de nuværende Forhold gøre videre ud af. Jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig Vedtagelse her i Tinget.

**S. Rasmussen:** Som det allerede er sagt, er det blevet nødvendigt at udskrive større Beløb til Amternes Skolefond, end det hidtil har været tilladt, og jeg kan straks sige, at mit Parti er villigt til at gaa med til en saadan Tilladelse. Som Ministeren gjorde opmærksom paa, har Spørgsmaalet om at give Skoleraadene Frihed til at udskrive saa meget, som de ønskede, været til Behandling her paa Rigsdagen for ikke saa mange Aar siden, men denne Tanke vandt ikke Tilslutning. Vi kan ogsaa for vort Vedkommende tiltræde, at der sættes en Grænse, som her er foreslaaet til 10 Kr. Det har jo vist sig, at Forholdene har forandret sig meget i Aarenes Løb. Naar man, som det er oplyst, i 1856 kunde nøjes med at udskrive 24 Skilling pr. Td. Hartkorn, og naar man nu maa gaa op til 10 Kr., er det jo et Bevis for, at Forholdene har forandret sig meget. Hvorvidt Forholdene ligger forskelligt i Amterne, hvad Ministeren gjorde opmærksom paa, er et Spørgsmaal, som maaske kunde undersøges nærmere. Men alt dette mener jeg, ligesom den højtærede Minister og andre Talere, er noget, vi maa vente med at drøfte, indtil disse Spørgsmaal kommer under Debat igen, naar Skolekommissionen har endt sit Arbejde. Imidlertid maa vi være klare over, at om ikke før, saa i 1925, maa vi have en ny Ordning, for da bortfalder jo det Grundlag, der nu gælder for Udskrivningen, nemlig Hartkornet. Jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig Fremme i dette høje Ting.

**Trier:** Det gælder om dette Lovforslag som om det foregaaende, at det ikke er muligt paa Forhaand at sige, hvor almindelig en Virkning det vil faa. Her er kun Tale om en Lov, der skal kunne gøres gældende, hvor det er fornødent, og der maa altsaa først udvikle sig en bestemt Fornemmelse rundt om i Kommunerne af, hvor det er fornødent, og hvor det ikke er fornødent. I øvrigt skal jeg, ogsaa under Hensyn til, hvad den højtærede Minister og en senere Taler sagde: at der her er Tale om en midlertidig Lovbestemmelse, anbefale, at vi vedtager Lovforslaget, saaledes som det foreligger.

Jeg kunde dog nok have ønsket, at det havde foreligget i en lidt anden Form. Jeg skal ikke opholde mig ved, at det forekommer mig at være lidt knudret at tale om „den ved Lov om nogle forandrede Bestemmelser om Almueskolevæsenet i Købstæderne og paa Landet af 8. Marts 1856. § 7 c. paabudte Ligning“. Havde det været opløst i lidt elegantere Vendinger, vilde det ikke have skæmmet Lovforslaget. Men hvad jeg særlig vil henlede Opmærksomheden paa, er, at det forekommer mig, at Udtrykket „indtil 10 Kr.“ ikke er saa tydeligt eller saa korrekt, som det egentlig burde være. Der kan ikke være Tvivl om, hvad Meningen er; men Loven skal jo ogsaa nøjagtigt *udtrykkes*, hvad der er Meningen. Sæt, at der nu blot havde staaet, at man bemyndiges til at forhøje Bidraget 10 Kr. Saa vilde man rimeligvis have troet, at Forhøjelsen var 10 Kr. Ordet „indtil“ foran „10 Kr.“ forandrer ikke noget i denne Retning. Det betyder kun, at man har Lov til at bevæge sig lidt friere, naar man blot ikke overskrider de 10 Kr.; men der staaar intet Ord, som betegner, at det er Forhøjelsen plus det, der allerede nu paalignes, som kun maa være 10 Kr. Dette maatte udtrykkes ved Ordet „til“; man forhøjer det *til* de 10 Kr. Men af sproglige Hensyn vilde det jo ikke lyde rigtig godt at sige „til indtil“ 10 Kr. Der mangler imidlertid noget, der mangler et sprogligt Led her. Hvis man i Stedet for at sige „10 Kr.“ nævnte de 4 Kr., hvormed der forhøjes, men ogsaa der brugte Ordet „indtil“, saa kom der til at staa, at der forhøjes *med* „indtil 4 Kr.“. Der savnes en tilsvarende Præposition foran Ordet „indtil“. I det almindelige Sprog vilde man rimeligvis sige, at Bidraget forhøjes „til højst“ 10 Kr., eller at det forhøjes til 10 Kr. eller derunder eller saadan en Vending. Som det nu staaar, er det, selv om Udtrykket ikke misforstaas, saaledes, at man med Spidsfindighed kan lægge noget andet ind i Loven, end Menin-